

NO, SENSE EL MEU PERMÍS...

Fins fa ben poc, les dones han necessitat del consentiment d'algun home per a moltes de les coses que volguessin fer, com ara, per exemple, viatjar a Amèrica. Encara que en l'època que ens ocupa —de mitjan segle XVIII a principis del XX— el pes predominant en el context familiar el tenia sempre el cap de casa, en ocasions les dones gaudien de certa potestat a l'hora de prendre decisions que poguessin afectar la vida comuna.

Els arxius catalans conserven encara les autoritzacions que s'atorgaven per a què infants i joves —que aleshores no obtenien la majoria d'edat fins als vint-i-cinc anys— poguessin emprendre legalment el viatge cap a les colònies; s'intentava d'aquesta manera lluitar contra la clandestinitat. Tot i que la majoria d'aquestes autoritzacions són signades pel patriarca —el pare—, és cert també que en moltes apareix la signatura de la mare, normalment vídua o amb el marit absent de la llar, sovint per trobar-se també a l'altre costat de l'oceà.

→ LA DONA MARINERA, escultura en bronze d'Ernest Maragall, 1966, homenatge de Lloret de Mar a les dones que acomiadaven o saludaven els estimats partits cap a Amèrica.
(© Ramon Soler Pascuet)

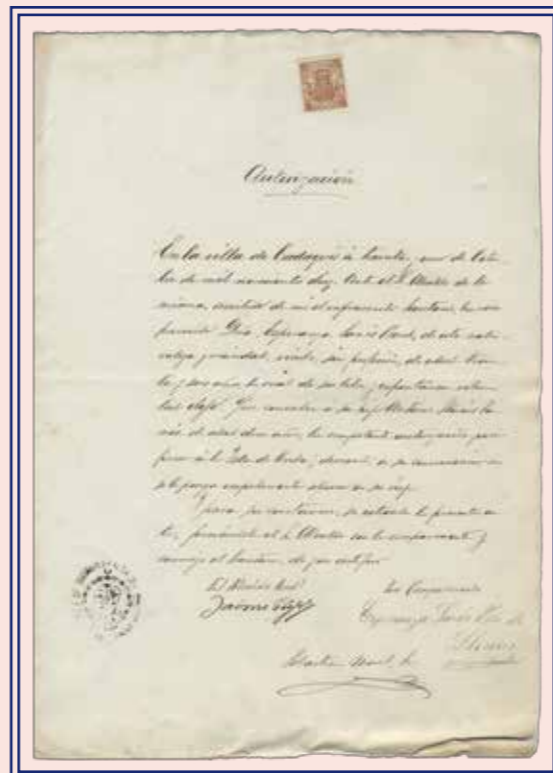
→ Autorització l'any 1910 d'Esperança Janés per a què el seu fill, Antoni Llorens, de dotze anys, pugui anar a Cuba.
(Arxiu Comarcal de l'Alt Empordà)

UN DESIG FET REALITAT

— El 30 d'agost del 1798, **MARGARIDA CASAS**, vídua d'un patró de cabotatge arruïnat, atorgava davant el notari d'Arenys de Mar la llicència que permetés al seu fill de vint anys, *mancebo y comerciante*, embarcar-se cap a les illes de Barlovento i Veracruz. Com queda palès en el document, Margarida tenia les seves esperances posades en aquest viatge, gràcies al qual *podremos los dos juntos con mi familia pasar con mayor comodidad esta vida transitoria...* Malauradament, Margarida Casas morí uns mesos més tard; mai no va poder gaudir del triomf, de l'èxit a la Gran Antilla del seu fill, l'arenyenc Josep Xifré Casas (1777-1856), qui havia d'esdevenir l'indià més acabalat de la seva època.

→ Panteó de l'indià Josep Xifré Casas, obra de Charles A. Gumery (1861), a l'hospital que féu construir a Arenys de Mar.
(Oficina de Turisme d'Arenys de Mar)
Autor » Txell Mas Bonastre

→ Autorització de Reparada Sirés Puig al seu marit, Pere Sirés i Pi, perquè pugui viatjar a Santiago de Cuba. 23 d'octubre de 1832.
(Archivo General de Indias, Ultramar)

— Estava establert en el reglament per al comerç lliure entre Espanya i les Índies que, juntament a altres requisits, *los casados españoles que intentan pasar a aquellos dominios, obtengan y manifiesten el consentimiento de sus mujeres*. Així ho trobem en el document de l'octubre del 1832 que reproduïm referent a la beguena **REPARADA SIRÉS I PUIG** i el seu marit Pere Sirés i Pi.